

ANIČKA

„Jaké to monstrum!“ řekl jsem si, když jsem ji poprvé uviděl zvenčí. Její výraz v očích však ničemu takovému nenapovídal a to, stydím se přiznat, oprávněně. Jen se držela za ruku své starší, podstatně rozumnější sestry. Čekal bych, že by na ni ostatní shlíželi spatra nebo se jí nějak stranili. Díky „chytrým“ zařízením a stále se zrychlující době se nikdo nemohl odtrhnout od své elektronické knížky nebo tabletu s tím nejrychlejším internetem, aby jaksi napomohl stereotypu „čumění davu“.

Já jsem za ni byl rád, protože právě ona, Anička z Oseka, ta co ve středním věku nedá dohromady úplnou, srozumitelnou větu, která se na všechny a všechno kolem sebe dívá upřeně s dětským úsměvem a měla radost už i z toho, když jí pan řidič vytisknul nový lístek při horkém odpoledni. Mohla si jen sednout a těšit se z cesty domů.

Sledovala stromy, ptáky, oblohu míhající se v dáli. Z nějakého důvodu se zdála být v míru se svojí kondicí. Nebyla ani nějak poeticky deprimovaná. Mnoho je ohledů, ve kterých bychom se mohli snad i něco přiučit. Možná to sama neví, ale mně svoji zprávu předala. O míru myslí a klidu vždycky. Za to jí vždycky potichu poděkuji.

Jan Juránek, třída 2. D